

VÂNĂTORII DE COMORI

COMOARA PIERDUTĂ
A TEMPLIERILOR

JAMES PATTERSON

și CHRIS GRABENSTEIN

ILUSTRĂȚII DE

JULIANA NEUFELD

Traducere din limba engleză de Sorin Petrescu

corintjunior

CAPITOLUL 19

În vreme ce Tommy ținea aproape de noua fată a visurilor sale, Storm se holba la turnulețele gotice, la contraforții zburători¹, la arcadele ascuțite și la alte chestii arhitecturale ale capelei folosite la catedralele despre care ne vorbise mama când avuseserăm cursul despre Evul Mediu la bordul *Rătăcitorului*.

— Bun, membri ai familiei Kidd vânători de comori, a spus unchiul Sam, hai să mergem înăuntru și să vânăm niște comori!

Storm a încuviințat din cap.

1. Formă specifică de contrafort, element de bază în arhitectura gotică (n. red.).

E ULUITOR!

HM! DE CE N-AI
SPUS ASTA ȘI CÂND AM
CIOPLIT O RAȚĂ DINTR-O
BUCATĂ DE SĂPUN?

— Trebuie să găsim comoara înainte s-o facă cei care i-au răpit pe mama și tata. Altfel? Și-a trecut degetul mare peste gâtlej. De cum vor pune mâna pe comoara templierilor, n-o să-i mai țină în viață pe mama și pe tata.

Storm, spre deosebire de aparatele de cafea, nu are filtru.

Am intrat cu toții în capelă.

— Uau! a exclamat Tommy, în timp ce el și Fiona priveau în sus la toate brizbrizurile și toate garguiele.

Aproape fiecare centimetru de pe ziduri, coloane, arcade – de pe toate și tot – era acoperit cu sculpturi elaborate. Îmi amintea de un pom de Crăciun încărcat cu mult prea multe ornamente.

Fiona îi arăta lui Tommy toți îngerii de piatră ce cântau la o duzină de instrumente muzicale diferite, inclusiv unul care sufla în cimpoi.

— Tu ești singurul înger pe care-l văd, i-a spus Tommy, câștigând primul suspin al Fionei.

Storm a prins să ne facă turul ghidat pe care Fiona credea că este îndreptățită să-l facă ea.

— Unii cred că cuburile cioplite care ies în afară din arcadele de deasupra sectorului

cunoscut drept Capela Doamnei alcătuiesc un cod secret cu cele treisprezece tipare geometrice diferite – un cod care redă notele muzicale ale unei melodii.

— Așa este, a spus Fiona, cheia acestei melodii secrete se află chiar acolo, în îngerul acela. Cel care ține o partitură muzicală și arată spre notele do, re și mi.

Storm a icnit. Foarte zgomotos. Aproape ca un râgâit pe invers.

— *Notas parere domina est scriptor!* a răcnit ea.

— Ce? a făcut Fiona.

— E tot în latină? am întrebat eu. Pentru că am uitat ce înseamnă.

— „Urmează notele doamnei”, a spus Storm, traducând. Iar asta este Capela *Doamnei*. Fiona, a înregistrat vreodată cineva melodia care este prezentă pe cuburile de pe tavan?

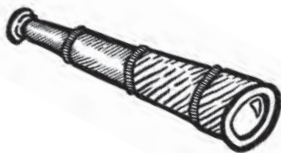
— Da. Am o înregistrare chiar pe telefonul meu.

— Perfect, o să avem nevoie de ea. Jos. În criptă.

— De ce?

— Pentru că, așa cum am spus, trebuie „să urmărim notele doamnei”!

CAPITOLUL 20

— **S**ă mergem jos, a spus unchiul Sam, repetând comanda dată de Storm. Avem un permis de intrare peste tot.

— Pe bune? a spus Tommy. Cum l-am obținut?

Unchiul Sam și-a scos ochelarii de aviator și i-a aruncat lui Tommy o privire mai de piatră decât oricare chip de pe sculpturile de piatră frumos cizelate.

— Avem mijloacele și metodele noastre, fiule, a fost tot ce a spus.

Mi-am plimbat privirea prin jur. Eram singurii din capela aceea care ar fi trebuit să fie o atracție turistică de mare anvergură. Aveau chiar și un magazin cu cadouri și o cafenea, dar

amândouă, dacă stau să mă gândesc mai bine, erau pustii când am ajuns noi. Era limpede că mijloacele și metodele CIA nu însemnau doar să cumpere toate biletele.

— Urmați-mă!

Storm, care în mod vădit memorase planul capelei, a deschis drumul spre o scară abruptă care ducea jos într-o încăpere subterană.

— Credeam că eu trebuia să fiu ghidul turului, am auzit-o murmurând pe Fiona.

— Scuze! a spus Tommy. Dacă a preluat Storm, nu ai nicio șansă. Dar mi-ar prinde tare bine un pic de călăuzire în călătoria mea personală, pentru că m-am pierdut în ochii tăi.

La chestia asta, Fiona chiar a chicotit.

Coborând anevoie scările spre încăperea rece și umedă de jos, temperatura a părut să scadă cu zece grade. Frigul ne-a învăluit precum o pătură, chiar dacă cele mai multe pături sunt, știți voi, călduroase.

— Cam douăzeci de baroni Rosslyn au fost îngropați sub capelă, în caverne subterane, a spus Fiona, înainte ca Storm să apuce să deschidă

gura. Dar mormintele lor au fost astupate cu mult timp în urmă. Nimeni nu știe pe unde s-ar putea intra în ele.

Fiona s-a întors să o privească pe Storm. Pentru orice eventualitate.

— Corect, a spus Storm. Dar mai știu că această criptă în care ne aflăm este partea cea mai veche a capelei. Spațiul acesta era folosit drept atelier, în vreme ce zidarii și cioplitorii în piatră lucrau sus.

— Ce este semnul acela pe zid? a întrebat Beck.

Arăta spre un loc aflat chiar lângă o arcadă dintr-un perete lateral.

— Ah, a spus Fiona, oamenii cred de obicei că cioplitura aia misterioasă era șablonul unui zidar pentru turlile de pe acoperiș.

— Nu, a spus Storm, unghiurile nu se potrivesc.

Hopa! Cred că le-a memorizat și pe astea. Și nici măcar nu și-a adus cu ea raportorul.

— În fine, a spus Storm, unghiurile și dispunerea ciopliturii par să se potrivească perfect cu o veche hartă maritimă a vikingilor pe care mama și tata mi-au arătat-o pe când aveam... hm... vreo trei, poate patru ani.

Acum Fiona a rămas ca la dentist.

— Descifrai hărți maritime ale vikingilor când erai un țănc?

Storm a dat din umeri.

— Le consideram mai distractive decât cărțile cu poze. Mă rog, harta asta te conducea la descoperirile făcute de vikingi în America de Nord, cu mult înainte ca Cristofor Columb să dea peste Bahamas în drumul lui spre India.

— Fascinant! a spus Fiona. Pe asta n-o știam. Probabil pentru că părinții mei nu-mi băgau sub nas hărți pe când eram micuță. M-au orientat spre... alte lucruri. Cum ar fi călăria.

— Și Storm se ține bine pe un cal, am spus eu. Fiona a oftat și a ridicat mâinile a predare.

— Sunt convinsă.

— Ce păcat că harta vikingilor de pe zid nu ne poate spune cum să găsim comoara templierilor, a spus Tommy.

Storm a rânjit.

— Și dacă poate? Fiona, ce spui de puțină muzică? Îndreaptă, te rog, difuzorul de la telefonul tău spre zidul de acolo.

Fiona părea nedumerită.

— Vrei să pun muzică unei cioplituri dintr-un perete de piatră?

Storm a dat din cap.

— Da. Dacă „urmăm notele doamnei”, cred că această veche hartă a vikingilor ar putea să ne ducă spre o lume nouă plină de bogății.

— Pune muzica, domnișoară Glendenning, a lătrat unchiul Sam. În clipa asta!

CAPITOLUL 21

Fiona a ridicat telefonul cu difuzorul îndreptat spre zidul de piatră rece. A apăsat pe Play.

S-a auzit sunetul unui cor angelic minunat. Dacă Cerul are vreun canal muzical digital, atunci muzica asta se transmite acolo.

— Cele treisprezece note, a spus Fiona. În cheia indicată de îngerul care ține notele muzicale. Noi îi spunem Motetul Rosslyn.

Înainte însă să mai apuce să spună ceva, piatra pe care se afla harta vikingilor a prins să sclipească și să tremure. Vibra, ieșind ușurel din zid.

— Rezonanță simpatică, a spus Storm. Acea singură piatră a fost acordată la frecvența muzicii și răspunde la vibrațiile exterioare ale

motetului tău. Este același principiu demonstrat adeseori de un diapazon.

Storm și-a scos telefonul, și-a trecut degetele peste ecran și a deschis o aplicație pentru a înregistra muzica ce răsuna din telefonul Fionei.

După vreun minut, unchiul Sam a izbucnit:

— Și ce naiba e un motet?

— O compoziție muzicală polifonică religioasă, au spus Storm și Fiona în același timp. Numai vocală, a adăugat Storm. Fără instrumente.

— Aduce puțin cu muzica medievală a capella, a adăugat și Fiona.

În vreme ce Storm și Fiona țineau scurta lor lecție de muzică, piatra a ieșit pe jumătate din perete, expunând de-o parte și de alta niște adâncituri de unde să fie apucată.

— Hai, domnule Heenehan, i-a spus Tommy unchiului Sam, este timpul de „heirup!”.

Au apucat fiecare de câte o adâncitură din piatră și au tras în față bucata înaltă. Când au smucit de ea, lespedeza pătrată a alunecat complet asemenea unei piese dintr-un gigantic turn Jenga. A gravitat la vreo jumate de centimetru

deasupra podelei ca să nu lase vreo zgârietură, descoperind ascunzătoarea secretă de piatră.

— Cine a proiectat și a construit această ușă de piatră știa cu siguranță ce făcea, a spus Beck, căzută în admirație pentru colegii ei artiști.

— Erau zidari de excepție, a spus Fiona. Puteau să facă aproape orice din piatră.

— Păi, a spus Tommy, aprinzând o lanternă și aplecându-se ca să intre în tunelul secret, hai să vedem dacă au știut cum să facă această piatră anume să ascundă o comoară de 7jde de milioane de dolari!

CAPITOLUL 22

Străbătând tunelul îngust, am descoperit destul de repede unde erau îngropați cei vreo douăzeci de baroni Rosslyn.

În cavouri clădite în nișele laterale prin dreptul cărora coboram în pantă.

Nu rămăsese prea mult din dragii de baroni duși pe lumea cealaltă. Doar o mână de oase, praf și haine zdrențuite. Unul sau două coifuri. Și un scut. Scutul era chiar mișto.

AICI VREA BICK
SĂ CUMPERE SUVENIRURI?

Din trei în trei metri, cu aproximație, mai dădeam peste un baron îngropat în zid, unde-și dormea somnul de veci. Erau așa de multe schelete, că parcă vizitam unul dintre magazinele alea cu chestii de Halloween.

Cum, pe vremuri, oameni erau mai scunzi, practic înaintam cu greu. Tavanul curbat de piatră al tunelului era înalt de doar un metru douăzeci, așa că până și Beck și cu mine trebuia să ne târâm aproape pe vine ca să nu ne bușim capetele. Iar aerul devenea tot mai rece. Era limpede că coboram tot mai în adâncul capelei.

— Desfășurăm această vânătoare de comori ca să ne găsim părinții, l-am auzit pe Tommy spunându-i Fionei. Iar dacă nu-i găsim, o să fim iarăși orfani.

— Poți să fii orfan mai mult decât o dată? a întrebat Fiona.

— Da. Cel puțin în familia noastră. Mama și tata dispar când te aștepți mai puțin...

— Și părinții mei au dispărut, a spus Fiona, cu un nod în gât.

— Zău! Pe bune? Și tu ești un orfan potențial?

— Da, Tommy, avem un lucru în comun.

— Plus faptul că amândoi suntem din cale-afară de arătoși.

— Aș face orice să-mi recapăt părinții, a spus Fiona, trăgându-și nasul. Orice pe lumea asta.

— Vezi ceva acolo, Tommy? a întrebat unchiul Sam, care asigura ariergarda.

— Da, a spus Tommy, meditativ. O fată roșcată frumoasă și tristă căreia îi este dor de mama și tatăl ei. Ca și mine. Nu că mi-ar fi dor de părinții ei. Nu i-am cunoscut niciodată, așa că...

— Dar comoara? a spus Storm, care venea după mine și Beck.

— Așteaptă! a spus Tommy. Se pare că tunelel ăsta se sfârșește într-o altă încăpere. Poate că e o altă criptă.

— Ar putea să fie camera comorii! a adăugat Fiona.

Nasul tras, lacrimile și tristețile ei – toate dispăruseră. O posibilă comoară poate avea efectul ăsta.

Când Beck și cu mine ne-am împleticit în cameră, în spatele lui Tommy și al Fionei, ei deja

își plimbau lanternele în sus și-n jos peste zidurile de piatră jilave.

— Nicio comoară, a spus Tommy, părând total dezamăgit.

— Și nici cioplituri recente, a adăugat Fiona.

Și-a scos telefonul și a apăsat pe Play. Motetul Capelei Rosslyn a reverberat din ziduri.

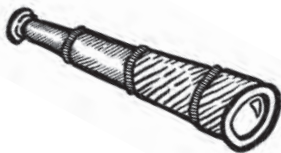
Nu s-a întâmplat nimic. Nicio parte din ziduri nu a rezonat corespunzător la notele corului.

— Niciun bloc de piatră care să danseze în mod magic, a spus Tommy. Pare că suntem într-o fundătură.

— Dar asta ce e? a întrebat Beck, plimbându-și lumina de la lanternă pe podea.

Văzuse ceva!

CAPITOLUL 23

— **C**ercetați, băieți, a spus Beck, raza prăfuită a lanternei ei fixând podeaua încă și mai prăfuită.

În praful din capătul opus al camerei se vedeau urme de pași.

— Ai fost prin partea aceea din spate a camerei, Thomas? a întrebat unchiul Sam.

— Nu. Noi am căutat hărțile vikingilor întâi în capătul ăsta.

— Doar până aici ne-am aventurat când ați ajuns și voi aici, a adăugat Fiona.

— Înseamnă că în camera asta a mai fost cineva! am bâiguit eu.

— Exact! a spus Beck.

— Bună treabă, surioară!

— Mulțam, frate!

— Ia stați așa, a spus Storm, nu vă mișcați!

După care, s-a mișcat *ea*! Nu-și asculta deloc propriile îndemnuri. S-a lăsat în patru labe și s-a strecurat ușor pe lângă Tommy și Fiona.

— Ăăă... Storm? a spus Tommy. Ce faci? Începi să semeni cu un urs.

— Trebuie să examinez urmele de pași, a spus ea, târându-se înainte. Modelul călcăturii.

— Ăăă... de ce? am întrebat eu. Nu am venit aici să cumpărăm pantofi.

— Face analiza criminalistică a dovezilor disponibile, a spus unchiul Sam. Cum făceau părinții voștri.

— Aha! Bun. Scuze!

— E o potriveală, ne-a anunțat Storm.

— Cu ce? a întrebat Fiona.

— Cu baza mea de date a urmelor de picior. Și-a bătut ușor tâmpla. Este limpede că e o amprentă a unor bocanci bărbățești Dunham Captain Limited, numărul 46. Este ceea ce purta și tata la bordul *Rătăcitorului*.

— Tata a fost aici? am strigat eu așa de tare, că ecoul mi-a întors vocea.

— Da, a spus Storm, și mama.

— Mama a fost aici? a răcnit Beck.

Vocea ei era și mai ascuțită, ecoul întorcându-se ca un șuier din zid.

Lumina de la lampa de cap a lui Storm s-a plimbat în sus și-n jos când a dat din cap.

— Da. A arătat spre alte urme de pași în praf. Alea sunt de la tenișii ei Chuck Taylor.

— Deci deja au pus mâna pe comoară? a mormăit unchiul Sam.

Storm s-a ridicat, scuturându-și pantalonii care erau acoperiți de o peliculă subțire de praf cenușiu.

— Domnule Heenehan? a spus ea, aducând tare mult cu mama când era dezamăgită de răspunsurile pe care le dădeam la un concurs cu întrebări.

— Da, domnișoară Kidd?

Storm a făcut un gest cu mâna.

— Vezi partea aia de podea unde nu se află urme de pași?

— Da, sigur că o văd.

— Arată ca și cum mama, tata și răpitorii lor au tras și au împins cutii cu comori și tot soiul de artefacte antice pe acolo? Vezi urme de alunecare? Vreo adunătură de pași? Sau arată precum o versiune mai ștearsă, mai prăfoasă și mai jengoasă a deșertului Sahara?

Unchiul Sam părea ușor stânjenit.

— Deșertul, a fost replica lui abia auzită.

— Deci asta înseamnă, a spus Tommy, pocnind din degete, pentru că tocmai pricepuse, că mama și tata au fost aici, dar nu și comoara cavalerilor templieri.

Unchiul Sam a dat din cap.

— Isteață chestie! Mama și tatăl vostru au încercat să câștige ceva timp pentru noi, ca să-i prindem din urmă.

— Și să ne lase un indiciu! am strigat eu, pentru că, în timp ce toți ceilalți trăncăneau și făceau deducții de rahat, eu mi-am plimbat lumina lanternei pe podea.

Iar raza ei a scânteiat când a întâlnit ceva auriu ascuns într-un ungher din colțul cel mai îndepărtat al camerei.

Ne-am precipitat cu toții într-acolo să vedem despre ce era vorba.

— Este muchia unei monede! a spus Fiona.

O monedă pe care cineva o îndesase într-o crăpătură îngustă unde zidul de piatră se unea cu podeaua de piatră.

— Scoate-o de acolo! a strigat Beck.

— Se face, a spus Tommy, gășind unealta potrivită din briceagul lui Swiss Army mereu la îndemână.

— Cu atenție, a spus Fiona, vezi să n-o zgârii. Poate fi un artefact rar.

— Nicio grijă, a spus Tommy, sunt un vânător de comori profesionist antrenat. Am extras mai mult aur din locuri strâmte decât majoritatea dentiștilor.

Tommy a scos la iveală moneda din crăpătura ei îngustă.

La fel de grijulie, Fiona a ridicat moneda de aur de pe podea.

— Bun, pe o parte avem crucea cavalerilor templieri.

— Ești sigură de lucrul ăsta? a întrebat unchiul Sam.

— Ai încredere în mine, a spus Fiona, asta e. Pe partea opusă... nu sunt sigură. Este imaginea unui fort? Poate a unui castel?

— Îmi dai voie să mă uit și eu? a spus Storm.

— Chiar te rog.

Fiona i-a întins lui Storm moneda de aur.

— Interesant! Se pare că este Château de Gisors. Din Franța.

Fiona a icnit.

— Ai dreptate! Acolo au fost încarcerați cavalerii templieri!

— Știu, a spus Storm, și, bănuiesc, într-acolo au plecat și mama cu tata!

— Lăsându-ne o firimitură de pâine ca să mergem pe urmele lor! a spus Beck.

— Îmi place la nebunie când fac asta! a exclamat Tommy.

— Trebuie să fim în Franța! a spus unchiul Sam. De ieri!